

V posledních dnech opět ožila diskuse na téma, zda se do mezinárodních sportovních soutěží včetně olympiády mají vrátit ruští a bilo ruští sportovci.

Podle doporučení mezinárodního olympijského výboru by se tak mohlo stát bez jejich národních barev, symbolů a hymny.

Naoznámení reagovali sportovní funkcionáři politici i sportovci z celého světa. V Českém prostředí třeba pěti bojař a člendu klipraha David Svoboda,

který po svých výrocích musí skončit v komisi sportovců Českého olympijského výboru a dostane písemnou důdku od ministerstva obrany.

Může být sport stranou politiky? Kdo rozhoduje o tom, které politické postoje jsou přijatelné a které ne?

A má někdo moc zvrátit stanoviska, která mezinárodní olympijský výbor příme?

Je pondělí 3. dubna. Tady je Barbara Sochorová a 5.59. Spravodejský podkás ceznam správ.

Vůjtěch Ondráček, sociolog, sportu a autor podkástu AuCider. Dobrý den.

Z doporučením mezinárodního olympijského výboru není zdá se spokojen níkdo.

Některým představitelům států včetně českého ministra zahraničí Jana Lipavského za piráty vadí, že je příliš vstřícné k Rusům a Bělorusům. Rusové je ale také kritizují,

mají za to, že jde o porušení lidských práv, ozívá se jej argument, že jde o míchání politiky a sportu.

A k tomu se vyjadřují i čeští sportovci, možná neupně šťastně. Je tak kritika, na místě míchá se tady sport a politika?

Ono je otázka, jestli se někdy v minulosti sport a politika nemíchala, protože my, když se podíváme, teď já začnu trochu obecně, ale dostanu si k těm konkrétním problémům a kontroverzím,

které doprovázejí to současné olympijské hnutí a to je ho rozhodnutí,

v minulosti vždy šli ruku v ruce. Pokud chlápeme politiku, především představě toho, že jsou to politici,

tak vždy vidíme v minulosti, že se nějakým způsobem, ať už v rámci předvolebního boje snažíc viditelní

tazí zkat nějakou tu sportovní popularitu na svojí stranu a přetavit ty volební hlasy,

nebo zároveň i třeba financování ze strany státu, nebo obcí do sportu.

Vlastně politická záležitost mimochodem to vidíme, přitom jsou v ním procesu ohledně dotací pražského magistrátu,

z ministerstva, školství a tělových hovy, v případě Miroslava Pelty a podobně.

Takže na této úrovni, kdy to se pěti nějaké bylo, nesměl zapojenout na to,

tak je, že to má tu temnou stránku, třeba Benito Mussolini, když v roce 1934 itálii hostila mistrosti sěta ve fotbale,

tak odbyl ten, který vymyslel to, že tam bude speciální lože pro politické představitele těch daný zemi.

To, co nám přijde přirozené a nějak automaticky předpokládáme, že by tomu tak mělo být,

tak s tím přišel itelský fašistický diktátor a samozřejmě odvároky později přišla ta nechvalně proslula nazistická olympiáda v Berlíně.

Takže to, že politikové nějaký způjsem se snaží využít sport a zároveň sport politiky, tamto propojení máme vidi,

ale pokud se posuneme ve vnímání politiky na vyšší úroveň, jako politologickou,

kdy je politika nenícineho, než boj o moc nebo rozhodování, protože někdo má tu moc, tak rozhoduje.

Tak v případě třeba mezi národního olympickou výboru vidíme, že ta politika tam je permanentně na

stole.

Oni musí vybrat kandidátskou zemi. My tam máte země, které si konkurují a MOV udělá to silné rozhodnutí, že vybere jednu zemi.

Znamy to i v jiných sportech. Zároveň mi z národního olympické výbor vybírá přímo sporty, které se mohou olympiády zúčastnit, které nemohou.

To je také politika, oni si nějakým způsobem to vyargumentují, ale vy nemáte objektivní rámec, podle které ho vyberete,

když je to politické rozhodnutí a pokud bychom ošli dále a dále, tak vidíme, že na všechny úrovních toho sportu a i na všechny úrovních politiky, které tam bylo, je takové sepětí.

Zinárodní olympijský výbor otevřel dveřek návratu Rusu a Bělorusu dosou těžší. Sportovním federacím doporučil, aby reprezentanty s obou zemí, které se podílejí na bojenské agresy proti Ukrajině, za určitých podmínek vzali zpět.

Výbor zatím nerozhodl zda povodí účast sportovců z Ruska a Běloruska na olympijských hrách v roce 2024 v Paříži.

Vlnu emocí vyvolal dnešní proslov šefa mezinárodního olympijského výboru Tomase Bacha.

Ten ostře odsoudil všechny Evropské politiky, kteří jsou proti tomu, aby na olympiáde startovali sportovci z Ruska a Běloruska.

Ale je to právě Tomas Bach, prezident mezinárodního olympijského výboru, který argumentuje tím, že tady se státy a jejich představitele politicky vněšují do sportu.

Tak jak to čistohle prohlášení, když v jedním dechem říkáme, no ale sport, politika a mezinárodní olympijský výbor to je v podstatě velmi úzké spojení celou dobu.

Já si pomůžu trochu takovou paralelou. Žán-Marie Brom, francouzský sociolog, který od konce 60. let podstatě přišel z takovou silnou, dalo by si říct radikálně levicovou kritikou sportu.

A on říkal, že ta političnost, které se hlásí, nebo už tehdy hlásí mezinárodní olympijský výbor, není nic jiného, než taková ideologická přetvářka.

Že v momentě, kdy na mě kdo říká, co je politické a co není, tak to už je sama politika, samozřejmě Tomas Bach, to říká z pozice toho nejvyššího patra, kde vlastně MOV opravdu drží ty mocenské pozice.

Ale oni jsou těch, kteří rozhodnou. Oni rozhodnou, jestli tam ruští nebo byli ruští sportovci budou.

Oni podle smlouvy vypořadatelskou zemi a především tím městem, kde má by to olympiáda rozhraní, jestli ta olympiáda vůbec bude, nebo se může posunout,

teď jenom jejich rozhodnutí. To město dokonce nemá možnost z toho vystoupit, takže MOV je ten, kdo drží ty mocenské karty.

A v momentě, kdy tvrdí třeba, že mluví a politicky, tak to říká jste své pozice, které je politická, stejně tak, když říkají sportovci, může se nesmějí chovat politicky a definují, co je politické a co není.

Tak to samozřejmě samozřejmě je politika, protože oni rozhodují o tom, jste své politické silné pozice, co se může a co ne.

Takže já spíše, než o apolitickosti bych třeba mluvil o tom, na kolik to rozhodováním demokratické, kolik subjektů do toho může zasáhnout,

a nebo na opak, jestli opravdu si blížíme tomu, co by se dál nazvat, diktatura je příliš slovo, ale třeba autoritářské rozhodnutí.

A myslím si, že to je to, s čím se nyní potýkáme.

Svět reaguje na výzvu mezinárodního olympijského výboru, aby se ruští a bylo ruští sportovci za

určitých okolností mohli účastnit kvalifikací na olympijské hry.

Proti se vyslovili také český olympijský výbor a národní sportovní agentura.

Prezident přeměř i řada českých sportovců nesouhlasí s poručením mezinárodního olympijského výboru, který vyzval sportovní federace, aby umožnili návrat ruských a běloruských sportovců do svých součezí.

Já jsem přesvětěn o tom, že v dnešní době rusko-bělorusko používá jednoznačně sport jako nástroj pro pagandy a mě bychom tomu neměli pomáhat.

Obecně platí a je to moje přesvětění, že bychom se měli vyhybat tomu, abychom připouštěli účast ruských a běloruských sportovců na takových událostech, jako jsou třeba olympijské hry.

A jaká je tedy ta politická linka toho dnešního mezinárodního olympijského výboru? Jaké je to jejich stanovisko, které prosazují?

Mezinárodní olympijský výbor nyní rozhoduje na základě několika vstřetu. Máme tam spoustu těch aktérů, tak máme ty Evropské země a spojene Státy Americká Kanadu, které prosazují vyloučení těch ruských a běloruských sportovců.

To je jasně politické rozhodnutí, je to prostě jejich zájem, aby se toho neúčastnili a tlačí na mezinárodní olympijského bora.

Aby tomu tak bylo jeologické, že samozřejmě Rusko má svůj zájem se zúčastnit dokonce v stále žádej, že chtějí pod vlastní vlajkou, že nechťejí přistoupit na tu hru toho skrývání se.

Potom tam máme další země z celých kontinentů, jako třeba Afrika, kteří zastávají v podstatě neutrální postoj.

A říkají neděte na ruku ani jedné z těch stran, ponechte to třeba jako neutrální sportovce, hlavně podme už řešit samotnou olimpiádu.

Takže tam nejdeme obrovské množství různých zájemů. Meznárodní olympijský výbor musí rozhodnout, musí vybrat jeden. Tam není možné udělat nějaké rozplízlé rozhodnutí, že by třeba někteří sportovci, kteří byl řekli, že jsou protiválci a že jsou třeba i protivladí míru Putinovi a Ruské vládě,

takže by mohli startovat jako ruští sportovci, kteří by toto neprohlásili,

že by startovali tak, jak je nyní naznačeno, že by třeba jako jen individuální sportovci bez nějaké příslušnosti,

a těch, kteří by třeba podporovali tu válku, že by měli úplný základ se vzoutčastnit.

Já myslím, že k tomu nedojde, že bude muset být jednojasně pevně dané rozhodnutí.

Meznárodní olympijský výbor dělá takovou dlouhodobě salámovou metodu.

Ono se ze začátku přistoupilo hned na to, že vlastně je ruští a bylo ruští sportovci, se nesmí účastnit, žádných akcí bylo také bezpečnostní opatření.

Zároveň se ukázalo, že po roce už přichází te kvalifikace, a oni se musí zúčastnit te kvalifikace, aby mohli být na olimpiádě.

Ono jenom doporučilo těmi jednotlivým sportovním svazům.

Ono nemá zase mezinárodní olympijský výbor úplně tu moc rozhodovat za ty svazy, tě si pořádají tu vlastně sportovní soutěž po celém světě.

Takže třeba v boxu v tenisu ruští sportovci startovali dál?

Je tak tenise krásný příklad toho, že vidíme za celý ten rok, jak se to řeší na jednoho země, která řekne,

že nechce ruské a bylo ruské sportovce, potom čelí třeba různým jako žalobám,

ale zárodní se startovat nemout, takže tam jsou ještě do toho i ty národní zájmy přímo těch zemí,

kde se koná ten sport, protože se vždycky fyzicky musí někde konat.

Teď je vidíme už v tom, jak je to celé složité a v té složitosti mezi národní olympiádkou, kdy přichází s nějakým rozhodnutím, teď to tak trochu hodil na ty národní svazy, ale potstatě doporučil, aby je pustili do těch kvalifikací.

A tam už dojde ke střetům třeba se sportovci z těch zemí, kterých odmítají tu jejich účast.

A je otázka, jak se k tomu postaví na tom sportovním kolbišti, protože pokud nennastoupí k tomu zápasu,

protesně tak přijdou o tu olympiádu.

Pokud někoho chcete potrestat, že ho vyloučíte z olympiády, tak by potrestal ten sportovec sám sebe, takže uvidíme ještě,

jakým způsobem to bude probíhat v rámci té kvalifikace samotné.

Podme ještě chvíli zůstat u té historické linky, než se podíváme na to, jaký hlas skutečně mají třeba ty národní olympiádky nebo samotní sportovci.

Máme různé příklady toho, kdy se politika do sportu zapletla v minulosti a do dnes je na to vzpomínáno,

jako na hrdinské činy, třeba v tehdejší Československu silně rezonovalo gesto gymnastky věry Čáslavské,

kteřá na olympiádě v Mexiku odvrátila hlavu při sověcké hymně, to jsou velmi známé záběry.

Sou ale i gesta vnímána úplně opačně, která třeba sportovce diskvalifikovala s olympiádkou, když nějakým gestem se projeví.

Jak to tedy je s tím vnímáním politiky v tomto ohledu, co je přípustné a co ne, kdo vlastně ve finále rozhodne,

že tohle gesto je v pořádku a nějaké jiné není ať sportovci jsou za to sankcionováni.

Záleží na tom samotném národním olympiádkém výboru, ten opravdu má tu moc,

tak když se podíváme do toho Mexika, 68 na prouto sportem a politikou přetěkájící olympiádu,

tak 3 týdny před olympiádkými hrami ještě než začala to konání, tam byli opravdu masívní studentské protesty,

byl to osma štedesátý rok, takže to probíhalo i v jiných částech světa,

tak oni brutálně potlečí, tam došli k masakru, na univerzitě, byli stovky mrtvých studentů,

do dnes se to vyšetřuje, kdo za to může, kolik bylo těch mrtvých, stále tam nejsou vyřešené, která mená.

No a potom tam máme věručá Slavskou, u toho je jího protestu, který vlastně jsou vysel z invazí.

Vojsk Varshavské smlou byle především a to byle protisovickémusovazu,

tak ono to gestou dělá v pořádku.

Máme většinu, hodnější, hodnější, hodnější, hodnější, hodnější, hodnější, hodnější, hodnější.

K tomu je!

by hládně ukračal switches Čekelov Aki naépoque.

Myslím si, že v tom západním světě

mi z Meguniřirich Pický výborn Europeans

vydalylo amer Pierre Adheriot

a inconsumery tohle nezanovalo,

které mohli být hned nebylo být jedno.

Byly to země východního bloku,

když se se farel behaviour a mají účty

z zab incrédiance př Danielle
které třeba symbolizovali hudobu, rozepnutá bunda to je gesto proti protoklu mezi národního piskou
vybro,
kde přesně dáno, jak má být ten sportovec oblečený a co má dělat na stupní vítězů.
To samozřejmě ta zdvěhnutá pěst v té černé rukavici.
Když se čevok podíval, mohl by si říct, proč má každý jinou ruku, tak to bylo tím,
že ten jeden sportoveci zapoměl ty černé rukavice, vidíme, jak to musí být zároveň,
že je něčem pořád spontánní gesto, že to nebo úplně extrémně promyšlené a ten test byl drtivý.
Všichni tři sportovci byli vyloučení
o tím sými federacimi, skončili nejen po té sportovní strance, tehdy se ještě tím sportem nedalo tak
uživit,
ale zároveň čelili o broské nenávistí v těch svých zemích, že poškodili ten sport, poškodili tu zemi
samotnou a to bylo zdercující.
Takže ale vlastně o tom, co projde jako politická gesto a co ne ve výsledku rozhodne i to,
jak je v tu chvíli složený ten mezinárodní olympijský výbora, kdo tam má hlavní slovo?
Přesně tak a v tom vidíme zase, že se odrážit zase jako jiný druh politik, kdo je v čele to mezinárodní
olympijskou výboru,
tak ten asi řeší nějak věci, které pro něho jsou významné a věci, které nejsou.
Jedna věc, která je ešte s politikou hodně spojená, jsou samozřejmě peníze financé a o tom se mluví i
s olympiádou velmi často,
o tom, že velké slovo mají sponsorsy a tě, co ty peníze do sportu, tímto způsobem přinášejí. Jak moc
třeba právě do účastí ruských a běloruských sportovců
nej na olympiádě, ale vůbec na těch vrcholných sportovních akcích promlouvají právě peníze a
finance?
Tak kto jste vyzdvíhl wedle té politické části, tu druhou podstatnou část mezinárodní olympijskou
výboru a fungování olympiády,
ono je to v podstatě od začátku, když pierde, kuber ten vymyslel, že bude olympiáda a bude v řecku,
samozřejmě kde jinde, by se měla znovu restartovat olympijská myšlenka,
tak zjistili jednu věc, že na to nemají peníze. Kuber ten dělal po evropské šlechtě, po aristokracii, se
snaží udělat takový výběr,
hnali zjistě, že tu částku, která byla ohromna, nevybere a pomohl mu jeden řecký podnikatel, který
má dones sochu toho olympijského stadionu starého
a to vlastně ukázalo, že pokud chcete pořádat olympiádu, potřebujete obrovský balík peněz a to
trvá do dnes.
Na tom je mezi národní olympijský výbor naprosto závislí. To, že nějaká národní země v
prostřednictvím svých sportovců
nebo národního olympijského výboru se ačne spěčovat a tvrdit něco, co úplně není v souhlasu s tím,
co chce MOV, to je tolik nepáli,
tak on je vyloučí, to je poměrně brutální tresd a ten národní olympijský výbor si to odnese, to není
možné,
aby vydržela všichniho podporovají dlouhé roky. To nevadí, že se neuvčastních naši sportovci na
olympiáde,
oni to dělají jenom tak z lásky ke sportu, tak to samozřejmě je ta velká moc MOV, ale potřebuje ty
peníze

a samozřejmě hodně peněz. On prodává televizní práva na dlouhé roky do předů za obrovské částky a protože mám sledovanost více než 3,5 miliardy lidí na jednu olympiádu, tak jak kařitel jeden bývali český preměr, kdo to má.

A pokud by došlo k tomu, že nějakému zponsorově se nelíbí, ten způsob fungování, tak ho nahradí jiným,

protože tam je také boj zponsoru o tamísta. Oni to je hrozně zajímavé, ať už je to mezinárodní olympijský výbor,

nebo FIFA, což je mezinárodní fotbalová asociace, tak oni dávají ty zponsorské smlouhy na dlouhé roky do předů.

Pro něj je to výhodné, oni vědí, že mohou dalších 80 let počtat s touto částkou a nerad' je dělají výběrová řízení.

Co jsou nejlukrativnější posti, které můžete mít ten nejsledovanější globální událost, nic v rámci kultury nebo v umění,

nekonkuruje tomu sportu. Takže ti sponsori jsou v tomto velice opatrní a museli by čelit obrovskému nátlaku na to,

aby chtěli do toho začít zasahovat. Když se podíváte na ty, oni se říká tak hezky partneri,

je ten oficiální název, a sponsori je trochu pejorativní, takže si říká partneri, tak všichni mají ty globální nároky,

globální trhy a opustit podstatě kvůli protestů v pár zemích, kde je to stejně na těch trzích příliš,

nepoznáme nás potřebitelsky, nemohou dělat, protože by přišli o Afriku a Zížní Ameriku a to už by se opravdu řešilo i v rámci té firmy.

Takže pokud by někdo s nějakým velkou lepím gestem odstoupil, protože nemůže si dovolit dělat ten nátlak

mezi národní písky výboru by ho dokázal otrestat, třeba i pokutou z toho, že odstupuje jste podepsané smlouvy,

tak tam je celá fronta dalších globálních firm a vezmějme si, jak se ještě mění nejbohatší firmy na světě.

Takže ty, které podepisují před 10-15 roky ty smlouvy, tak už nepatří mezi tu elitu a ta elita čeká na to,

že by nejraději byli sponsory olimpiát.

Takže nejsou to možná sponsory, kteří můžou tlačit na změnu postoje meznárodní olympijského výboru

a jsou to ty národní olympijské výbory mají tu moc, tak jak je to dnes postavené něco změnit,

pokud nesouhlasí s tím, jak se meznárodní olympijský výbor prezentuje, nebo jaké názory zastává, co prohlašovává.

Musíme pochopit, že co stíče organizaci, tak meznárodní olympijský výbor je veden nějakým výborem.

Nehlasují všechny ty země permanentně dohromady, i když hlasují, tak každá země by měla jeden hlas,

to znamená, že Afrika je více než 50 hlasují, takže vlastně Evropa by v tom nemohla úspět.

Je to v něčem krásně demokratický systém, ale zároveň tam si těžko prosazují nějaké zájmy jednotlivé vůčitou, jaký zájmy je MOV,

tak to je první problém. Druhá věc to vlastně jsou vysí s celoutou politickou ekonomikou

meznárodní olympijský výbor je na národní korporace, není pravdu fungují na národně.

Neplatí daně to jedna věc, což vlastně připomíná ty velké globální firmy, ale jde o to, že ty národní zájmy těch jednotlivých veks, který říkala olympijských výborů, nemají jak ovlivnit tu globální záležitost, tak pokud by třeba švicari řekli, tak nebudete mít moc sílo v lozan, tak řeknu, tak mi půjdeme jinam. Ani nemusí nikdy vyzicky být, to je opravdu na té úrovni globálního fluidního cestování a pohybu, takže ty národní zájmy není jak prosadit z toho hlediska, opravdu je to, jako když začnete prosazovat národní zájem proti nějaké globální korporace, tak ono odejde, nemáte není žádnou páku.

Co se tíče úplně, jakoby konkrétní otázky, jste teda Rusové, bylo Rusové na olympiáru, nebo do kvalifikací patří a můj osobný názor, tak ten souladu s tím, jak vlastně otočil mezi národní olympijský výbor během toho roku a aktuálně doporučuje účast Rusu a bylo Rusu.

Olimpiunik, armádní trener a také šev komisa sportovců David Svoboda čelí krytyce za své výroky o válce na Ukrajině a ruských a bylo ruských sportovcích.

V televizním rozhovoru řekl, že slova o Rusku jako agresorovy můžou být milná.

První obětí každé hovaličného konfliktu je pravda, těž máme spouštou informací někdy proti chůdných.

A třeba rezoluce valného skromáždění, které velkou většinou s opravdu jenom několika vímkami odsuzují konflikt, opakovaně odsuzují Rusko jako vyníka, jako agresor a to nemá být dostatečný orientační.

Může to být klidně milka, co já vím, já to nevím, nechci to rozhodovat.

David Svoboda skončí v komisi sportovců Českého olympijského výboru, řekl to pojednání s ministriní obrany.

A to dva dny po té, co v České televizi relativizoval Ruskou válku proti Ukrajině.

A že budeme postupovat tím, že bríčkem ještě níž, tak jsou tady jednotliví sportovci, kteří se k vývoji na mezinárodní sportovní scéně. Také vyjadřují, mají nějaký postoj, který zdílejí.

Narážím teď na čerstvou kouzu rozhovoru pětěbojáře Davida Svobody, který se v intervú pro Českou televizi vyjádřil.

V tom smyslu, že schvaluje účast Rusu a Bielorusu na olympijských hrách, vzbudil tím poměrně silnou odezvu, pak se snažil ty výroky ještě korygovat, například ministerstvo obrany se ale od těch jeho výroku distancovalo.

Jak vlastně pohlízet na takové výroky a mohou vůbec něco změnit, může sportovec sám osobie má tu moc něco změnit,

třeba i v ohledu k samotnému meznárodnímu olympijskému výboru a jejich rozhodnutí.

On chtěl zůstat v té autonomii toho sportu, z hlediska sportu,

by se nemělo zasahovat do toho samotného sportu,

ty národní politické zájmy meznárodní konflikty, tenze.

Tam je obrovské množství jiných globalní konfliktů, třeba Izrael Palestina, Izrael Irán.

To se třeba děje každý rok na těch sportovštích.

David Svoboda chtěl vyjádřit, jakoby si myslím,

tu harmonickou myšlenku toho, že to nebylo právě jak jemu vyčítáno,

že to bylo čistě pro ruské gesto.

To je problém toho náhledu, musíte se o toho dát trochu odstup.

Je to hrozně složité a mezinárodní olympijské výbory posledního bouchání oboje.

Ale v něčem jsou pochopitelné ty jeho kroky, co mají dělat,

co mohou dělat o co udíváku, ale zároveň mají potrestat opravdu tě netlivé sportovce, protože to by vytvořilo precedenci, že by mě to dalo ještě větší moc a rozhodovat o tom, který válečný konflikt budou řešit.

Rusové pomáhají síry potlačit, nepokoje v síry, tak a máme vloužit ruské sportovce a takhle by se dalo pokračovat, abylo by to extrémně složité.

Takže to je ta věc, která se stáda vydu svobodový.

On to mysl, po vozovkách dobře ale úplně jste obrátilo proti němu,

protože tam teď už nemáme ten odstup, je to příliš politicky zabarvené.

A s tím jsou vysí další věc, mohou se tedy sportovci vyjadřovat politicky, pokud otočím tak dávit svoboda se zkusí vyjádřit.

Nepoliticky důstat v tom sportu a naopak je mu vyčítáno, to byl největší politické gesto, největší politický názor,

protože úplně nesouhlasil s tím, jaké to politické stanovisko obecně převládá.

Teď my se musíme zeptat na to, jak se umožnění tím sportovcům mít názor.

Tak podívejte se na to, kam se ten sport posunul.

Je hokajový zápas, je přestávka, když je sportovci si mají odpočinout a probrat nějakou taktiku.

A teď jsou částí toho, tohoto je samozřejmě ta ekonomická stránka.

Musí mu vydu televize zastupce každého toho týmu, tam promlouvá o svých pocitech, jak viděl tu tretinu.

My jsme všechny viděli tu tretinu, ale potřebujeme k tomu neustále další a další slova vyjadřování těch sportovců, k tomu výkonu.

To je paradoksní, my už jsme si na to zvykli, že toho je hodně, už nezáleží tolik jenom na tom výkonu toho sportovce, ale často na tom, co k tomu řekne.

Často je to vyprázdněné, dělá se z toho legerace a oni jsou jako v nevýhodné pozici, protože tady musí mluvit.

Zároveň, ale jim v podstatě jako zakázáno si vyjadřovat nějakým dalším aspektům, co se týče té hry. Mají zakázáno už jenom kritiku rozhořích, že samozřejmě nemohou kritizovat klub.

To jsou vyhazování i Cristiano Ronaldo byl za kritiku klubu vyhozen. I ten jeden z nejlepších, nejvíc adorovaných sportovců, nejbohačích je vyhozen z klubu.

Takže vidíme, že i když jsou to milionáři a to na té úplně vrcholné úrovni samozřejmě jsou a mocné osobnosti, influenceri,

s obrovskými lidem, tak stejně v rámci toho sportu mohou být okamžitě odstředeni.

A to vlastně jsou vysí s tím, co mohou říkat, tak pokud řeknou nějaký názor k fungování klubu nebo toho sportu, tak mohou být potrestáni.

Takže jsou z toho úplně vyloučení, čím vlastně přijdou o tu oblast, nejen, že jsou úspěšní a vy, které pracují.

To je zdrcující, ono už stačí to, že potom stejně musí s fyzických a vykových důvodů skončit kariéru.

Takže mají prostor, ale spodně si vyjádřit politicky, mohou mít nějaké politické názory.

Třeba nedávno obletil svět tisková konference před jedním švetským reprezentačním zápasem, kde byl rozhodl se z Zlatanem Ibrahimovicem,

superhvězdou švétského fotbalu, a tam se ho ptali na jeho názor na to kontroverzní místořtí světa v Kataru,

jestli mu přijde v pořádku, že se tam korálo.

Zlatan, ty besvěkte ju Katari under VM.

Vá, vad tyky dom landetou, vad tyky dom mesterskápet, som arrangérote.

Fantástisk.

Zlatan Ibrahimovicem má takový specifický způsob komunikací, ze všeho dokáže dělat takový cynickou legraci,

a těmi si mi odpověďmi nešel tomu novinářiv, na ruku, který trochu žádal, ale spodně zpětnou kritiku,

a on mu říkal, že ve všechny směrech, které tam zažil, on tam nebyl jako hráčel,

jenom tam mělo s rodinou se podívat na jeden zápas, by tomu dál deset budů z deseti.

Všechno probyhle naprosto v pořádku.

Te novinář na něho se snažil tlačit, aby přišel s tou kritikou, a on nechtěl.

Ale kdyby je udělal, tak zároveň by se dopustil paradoxně hrozného pokrytěství.

On sam hrál za Paris Saint-Germain, kterou vlastně nějaká tarští šejkové,

takže proč by měl kritizovat, a to se tehdy tykal toho mestersí světa ve fotbole,

tak i spousta hráčů a sportostu přicházal s kritikou něčeho,

cohle nekritizují na té klubové scéně, protože ta je živý.

A tam si myslím, že je to zakopan, ten sportovní pez.

Ať už jsou to olimpiánycí, protože některé ty sporty jsou opravdu vázány,

jenom na tu olimpiádu, a nebo jsou to tady ty sporty, kde těch kluboví vlastníci,

těch, jako zaměstnavatelé, dosahují toho, že ti sportovci musí být v té pasivní roli,

a nemohou se vyjadřovat.

A neukazuje to, jak se to teď popsále,

že s tím mezinárodním olympijským výborem a jeho rozhodnutím v nepohné nikdo v tuhle chvíli,

neukazuje to, že je na čase udělat nějakou redistribucij té moci v tom sportu.

A je to vůbec možné, nebo jak by to mohlo fungovat, kdyby k tomu došlo?

Ono je to důsledek toho, že my jsme za ty dlouhé roky a desetí letí vývoje sportu

došli k tomu, že vysto jenom monopol na sport.

My už jsme si naprosto zvykly na to, že máme jenom jeden druh olimpiády

a tu organizuje mezinárodním olympijským výborem.

Celý fotbal na celém světě v podstatě spadá pod FIFA.

Pod FIFA spadají ty jednotlivé kontinentální svazy,

nebo organizace, která jako UEFA organizuje,

Evropské klubové soutěže i tím mezinárodní,

ale on nemusí být hráč registrován jenom pod českým fotbalovým svazem,

který je registrám pod UEFA a která spadá pod FIFA.

On by mohl existovat alternativní svaz.

Dneska beremé, že NHL je nejlepšího ke vás soutěž na světě.

Je to podnikatelský projekt, je trochu specifický, uzavřený, funguje trochu jinak,

než jsme zvyklí v těch Evropských soutěžích,

ale svého času měl právě čistého konkurenta

a spousta hráčů hrál tu, tak zvanou VHL,

i třeba ti nejslavnější.

Ten konkurent skrachoval, z něho vzali pár týmu do NHL
a ta funguje dál.

A teď už mají Monopol v podstatě na ten hockey v severní Americe.

My jsme trochu ustoupili z toho pluralizmu,

který jsme tady třeba oslovali v 90. letech

v rože, vlastně jsme všichni součástí toho sportovního Monopolu.

Všichni registrarování fortbojství v Česku,

i ti na ten nejšší úrovní spadají pod FIFA

a nejsou pod nějakou jinou organizací.

V minulosti byly třeba dělnické olympiády,

byla i v Německu, tam je Bundesliga,

tak teda přežila, a byla tam dělnický fortbolový svaz

a ten byl mnohem populárnější a úspěšnější,

ale nástup nacistůk moci vznamenal jeho konec,

protože byla napojenna komunistické strany, takže v minulosti byly tady ty plóretní ančasem zmizely

a dneska už jsme zvyklí, že když mluvíme o sportu,

tak mluvíme o Monopolní strukturé

a ta by se musela rozbyt tím, že by se vytvářili konkurence,

protože změnit ty samotnou je opravdu skutečně nemožné,

pokud by nechtějí projít sama vnitřní reorganizací,

ale kdo by tam prosadil, těch, který tam drží moc,

tak jsou poslední, kdo by se jistnažil změnit,

a ze vnějšku to není možné. A no, mohou všechny Evropské země se s pojenými státy,

jaká nadou si vytvořit novou vlastní sportovní základnou,

to by mohli, museli by vystoupit, podniknout ten krok,

ale musí to být kolektivní vystoupení tam.

To jednotlivé gesto mohou dělat sportovci,

tím, jako mohou takzvaně pokopať kotníky tomu vedení,

ale nezmění to, kolinké perny, které chtěli zmít americký fotbal,

tak byl nakonec vyhozen z té ligiou, nemohl dělat tu svojí práci,

ale tam se vracíme k tomu, pokud by měl dojít ke změně, tam musí byt kolektivní síla,

tam musí kolektivně zorganizovat dohromady,

neprosesovat vlastní národní zájmy, ale opravdu dohromaly si rozhodnout jako Evropa,

to chceme jinak.

A se by to zase stálo hodně peněz?

Stálo by to hodně peněz a zase by to byla daší politika,

dokážu se všichni dohodnout a co od toho očekávají,

jak by to potom vypadalo, a otázka je,

jestli by v nebyli na konec perzekoování,

tím, kdyby se jim to se sipalo a v těmi národními fanoušky,

co jste to provedli?

My jsme chtěli svoje sportovce na Olimpiadě

a vytváříte nějaký malý post-Olimpijský cirkus.

[Transcript] 5:59 / Jak se ve sportu válčí o Rusy

Vojtěch Ondráček, sociolog sportu, autor podkázty AuCider.
Díky.

Děkuju za pozvání.

A to je z dnešního dílu podkázty 559 všichni.

Pokud nás posloucháte přes Spotify,
můžete nám přímo pod dílem napsat,
jak se vám epizoda líbila,
nebo hlasovat v anketní otázce.

Slyšet nás, ale samozřejmě můžete
i na ostatních podkástových platformách
a také na seznam správách.

Spojit se s námi můžete na sociálních sítích Twitter a Instagram,
nebo nám pošlet e-mail.

Naše adresa je za minutu 6,
za vynáč sezotečka.ceza.

Díky za poslech.